

Vesterled 13 st. tv. 1-10 1963. 1-10 1974.

Vi flyttede ind i Vesterled 13 st. tv. Det var jo ikke overvældende meget plads til 1 mor, 1 pige og 3 drenge . Vi fik os dog fordelt. Min storesøster fik eget værelse, vi 3 drenge delte et værelse og mor var henvist til en sovesofa i stuen. Det ændrede sig forholdsvis hurtigt, da Kirsten gerne ville stå på egne ben. På den måde fik mor så eget værelse. Da Per så i 1965 valgte at flytte til Canada igen, for at bo hos de søskende der stadig boede der, var vi så kun 2 til at dele værelse. Det ku' dog stadig være udfordrende.

Jeg kan ikke huske alle de mennesker der boede i Vestparken men jeg vil dog berette om nogle af dem, samt hvad der rørte sig i afdelingen på det tidspunkt.

På etagen over os boede Bente og Kurt Lehmkühl med deres 3 børn, Inge, Dorthe og Rene. Vi blev så integreret i hinanden, at vi fik installeret hustelefon mellem lejlighederne. Almindelig telefon var ikke hvermandseje dengang. Kurt var det tætteste vi drenge kom på en faderfigur.

Kurt var uddannet frisør, så på den front sparede mor en del basører. Det var vel også godt nok, bortset fra at Kurt åbenbart kun kendte en frisure. Så bortset fra at vi drenge havde forskellig hårfarve, lignede vi hinanden som 3 dråber vand. Trods det, tror jeg ikke vi tog nævneværdig skade.

På Lærkevej 15 boede familien Stokholm. Grethe, Herluf og deres 4 børn: Bodil, Helle, Ib og Hans Jørgen. Denne familie fik jeg meget at gøre med. Ib var et par år yngre end mig, men blev en af mine bedste venner. Han rejste til Sverige, men vi holder stadig kontakt med hinanden. Grethe blev en slags ekstra mor for mig. Og tro mig, hun reagerede også som sådan. Herluf blev vicevært i Vestparken. Nok den bedste man kunne få, men gud nåde og trøste dem der ikke fulgte reglerne for god behandling af bygning og fællesarealer.

På Lærkevej 13 flyttede Elly og Frode Sørensen ind med samt deres børn: Hanne og Ole. Ole og jeg gik i klasse med hinanden på Østerbyskolen. Som Ib blev Ole også en af mine bedste venner. Og mange er de gange vi gjorde nattelivet usikker, da nåede alderen til det.

På Lærkevej 7 var der så Marianne og Svend Erik Klausen og deres børn: Randi og Rene. Jeg husker ikke helt hvorfor lige mig, men på et tidspunkt spurgte de om jeg kunne passe deres børn. Det ku' jeg selvfølgelig. Derefter begyndte jeg at inddrage dem i min besøgsreds. Og store blev mine øjne og lang blev min tunge en weekend, hvor jeg lige ville ind og hilse på. Mariannes lillesøster, Kirsten, var på weekendophold. Og ved gud, det var det smukkeste syn mine unge øjne nogensinde havde skuet. Og som næsten nyudklækket teenager rasede der også andre stærke følelser gennem kroppen. Dem skal vi ikke nærmere ind på. Følelsen var

tilsyneladende gengældt, for i løbet af weekenden blev min første store kærlighed en realitet. Den store bump på vejen var, at hun boede helt ovre omkring Odense. Og med den alder vi havde, kunne vi jo ikke bare besøge hinanden i tide og utide. Så efter et par år blev jeg single igen.

På Lærkevej 7a boede Grethe og Christian Knudsen med deres 2 døtre: Gitte og Joan. Dem fik jeg en del at gøre med da vi fik den kommende fritidsklub op at stå. Christian var en af de få voksne, der mødte os børn i øjenhøjde. Lidt om det senere.

På Vesterled 15 boede Åse og Kjeld Olesen med samt døtrene: Kamma og Irene. Dem havde jeg lidt at gøre med. Men det var hovedsagelig når der var gang i den på græsplænen. Det ændrede sig, da jeg begyndte at gøre mine hoser grønne for Jytte. Vi blev senere gift. Det viste sig imidlertid at Jytte og Åse var søstre, så min omgang med Åse og Kjeld steg betydeligt.

Selvfølgerlig havde jeg også noget at gøre med en masse andre af beboerne, men de her var dem, der har haft størst indflydelse på mig i mine Vestparken år.

Da vi flyttede ind var Vestparken ikke færdigbygget. Derfor var det samtidig en byggeplads, hvor der var byggekran, værktøj, sandstakke og meget andet, der kunne inspirere alle vi unger der var ude og lege. At der ikke skete større ulykker forstår jeg ikke.

Ovennævnte byggekran blev til at begynde med ikke sikret. Derfor var der nogen der fik den sindssyge idé at fylde kranen med trillebørene og hvad der ellers var at finde. Der var så en der hoppede med, da en anden kørte kranen helt til tops. Og sikken en forestilling, da det kom flyvende fra anden sals højde. Til alt held kom vedkommende ikke ned på same måde. Efterfølgende blev kranen sikret til fyraften.

Ligeledes til at begynde med var der fri adgang til de opgange og lejligheder der endnu var under opførelse. Det vil sige opgange uden gelænder ved trapperne og lejligheder uden rækværk rundt om altanerne. Disse lokaliteter var yndede når der for eksempel blev leget put. Også her var det et mirakel at ingen kom galt afsted.

Som tiden gik, og alle blev mere dus med hinanden, blev der dannet et sammenhold beboerne imellem. Det udartede sig i første omgang på denne måde. Fik en familie for eksempel den idé at grille på græsplænen, tiltrak det andre, så der dannedes en koloni af grillere. Det var også sådan, at vi der ingen grill havde, altid kunne låne et hjørne hos dem der havde.

Sammenholdet blev med tiden så stærk, at nogen af de voksne fik den geniale idé at indrette nogle kælderrum til en fritidsklub. Så efter tilladelsen fra boligforeningen var i hus, gik det kæmpe projekt i gang. Jeg tror at rummende var tænkt som beskyttelsesrum, da der var et lille køkken og 2 toiletter.

Til alt held boede der både maler, murer, snedker, smed og hvad der ellers var behov for af håndværkere for at klare opgaven så billigt som muligt. Og frivillige hænder skortede det ikke på. Efter en måneds tid med aften og weekend arbejde, stod lokalerne klar. Jeg erindrer ikke hvor det hele kom fra, men der var bordtennis, bob, brætspil i alle afskygninger og en masse andet og få tiden til at gå med.

Klubben var så åben om aftenen og i weekenderne, under opsyn af en voksen. Det være sig en voksen der var med på næsten alt, eller en hvor det var kæft, trit og retning. Vi unger tog det som det kom. Her vil jeg lige vende tilbage til Christian Knudsen som jeg tidligere omtalte. Han var den af samtlige voksne, der bedst kunne sætte sig i ungerens sted. På grund af hans tålmodighed og indlevelse var vi en del der lærte en del om livet, og hvordan det måske burde leves. Jeg tror ikke at vi unger til fulde forstod det på det tidspunkt. For mit eget vedkommende er jeg slet ikke i tvivl om, at det har bidraget til at gøre mig til et bedre menneske.

Udover at klubben blev benyttet af vi unger, skete det også at der blev holdt nogle gevaldige fester fredag eller lørdag aften. Her var det så de voksne der førte sig frem. Disse aftener var ikke kun for beboerne. Det skete at der var nogen på besøg, og selvfølgelig skulle de med til festen. Det skete også en gang imellem, at nogen af de voksne kom hinanden lidt for meget ved på tværs af de eksisterende forhold. Det lagde jeg ikke så meget i dengang, men i dag kan jeg godt se det amoralske i det. Det var nok under moralen at hvad der skete i klubben, blev i klubben.

Nu var det jo ikke kun klubben det drejede sig om. På den anden side af Vesterled lå der et varmeværk med en masse ubrugt jord til. Dette område indtog vi uofficielt, da vi var nogle stykker der ville bygge vores egen villakulla. Det foregik på den måde, at vi besøgte virksomheder rundt om i byen for at tigge byggematerialer. Det lykkedes os at samle en masse træ, søm, tagpap og andre ting til vores projekt. Det resulterede i et lille, nogenlunde i vater, 2 værelses hytte uden nogen som helst moderne bekvemmeligheder, men til al held lå fritidshytten tæt på vores faste adresser. Her blev der holdt mangan en tamtam uden de voksnes indblanding. Det viste sig, at selv om vi var små dumme unger, kunne vi godt finde ud af blandt andet, at tænde et lille bål og stege pølser. Kanske det lille hus på marken også blev besøgt om aftenen af de lidt ældre børn, der måske ikke lige havde freden og roen derhjemme til at komme hinanden nok ved.

Sådan var der en masse ting, der gjorde, at der ikke var nogen som helst acceptabel grund til at vi kunne kede os.

Da jeg i 1972 var blevet udlært som maler, tog mit liv en ny drejning. Vores kære dronning syntes, at hun ville dele sine klæder med mig. Ikke fordi jeg skulle være dragqueen eller crossdresser. Næh, for at lege røvere og soldater.

Når jeg på den måde tænker tilbage på min opvækst i Vestparken, ville jeg ønske for nutidens børn, at de kunne få lov til at ha' en barndom, hvor deres fantasi på samme måde blev udfordret. Det er muligt, at jeg kører lidt for meget i nostalgien, men jeg er overbevist om, at vi fik lov til at være mere børn dengang end nu.